

[Henning Andersen]

meldinger på, hvad det er, man vil, og hvordan man vil det. Det er jo ikke uvæsentligt. Men jeg skal sige på den konservative gruppes vegne, at det, der foreligger her og nu, det er det mindste.

Det gælder også som et svar til hr. Henning Rasmussen fra Socialdemokratiet, som – forstod jeg, og jeg plejer at lytte positivt – havde en lang række positive udmeldinger. Men jeg lyttede også til det sidste, hr. Henning Rasmussen sagde, om, at man ikke skal regne med, at man på en lang række områder skifter opfattelse. Og det var jo en lidt anden melding.

Men lad os nu se. Vi har jo tit hørt meldinger her i Folketinget, også under en finanslovdebat, og jeg håber, at det er de »gode« toner – og dem har der også været en del af – der sejrer, når vi kommer frem til snorene.

Jes Lunde (SF):

Finansministeren gjorde en del ud af, at oppositionen efter hans opfattelse havde overreageret på budgetoversigten. Ja, det kan man da godt sige. Jeg er for så vidt enig i, at statsfinanserne og ligevægten dér, om det lige bliver på kroner og øre, ikke er det mest afgørende i samfundet. Jeg mener, at der er mange andre ting, der er mere væsentlige, underskuddet på betalingsbalancen og arbejdsløsheden f.eks. Men det er jo regeringen, der har forsøgt at ophøje statsfinanserne til det vigtigste, i mangel af resultater med hensyn til de reelle problemer. Det er jo historien.

Vi er fuldt på det rene med, at betalingsbalancen er et langt mere alvorligt fænomen, og at arbejdsløsheden er langt mere alvorlig. Hvis regeringen ville være med til den erkendelse til enhver tid, synes jeg da, at noget var vundet ved den måde, debatten bliver ført på.

Situationen er jo, at regeringens politik har været en fiasko på alle de tunge områder. Der har været et voldsomt stigende underskud på betalingsbalancen, der er en fuldstændig uændret ledighed, og jeg venter egentlig på den dag, hvor vi får en erkendelse fra regeringens side af, at den har fejlet. Jeg synes, det var rimeligt at komme med den oplysning over for en befolkning, som har vist en vis offervilje i alle de her år, hvor mange har været villige til at opgive nogle ting for at enderne til at nå sammen, og så er det ikke lykkedes alligevel. Og hvorfor er det så ikke det? Ja, det må regeringen være den der stiller med en forklaring på.

For at belyse det kunne jeg godt tænke mig i et tankeeksperiment at spørge, hvad finansministeren ville stille sig tilfreds med, hvis vi fik – Gud forbyde det – 6 flere år med borgerlig regering. Hvis vi så kigger frem til 1994, ville regeringen så være tilfreds med også på det tidspunkt at have en uændret ledighed med over 250.000 arbejdsløse? Og ville regeringen på det tidspunkt være tilfreds med en ny fordobling af udlandsgælden til 600 mia. kr.? Svaret er da formentlig et nej, og hvis svaret på tankeeksperimentet er et nej, så må konklusionen også være, at de sidste 6 år har været en fiasko, for det er jo den udvikling, vi har set i disse år.

Der har været megen diskussion om skatte trykket her i dag, og finansministeren var på nippet til at tage det samlede Folketing til indtægt for, at der var enighed om, at skattetrykket i hvert fald ikke måtte stige nogen vegne. Det er ikke en enighed, jeg deltager i. Det afgørende er jo, på hvilke områder skatterne opkræves.

Jeg kunne da godt forestille mig en øget beskatning af aktionærerne f.eks.; de har en skattefri kursgevinst. Hvis de har beholdt deres aktier i 3 år, så bliver de ikke beskattet overhovedet af den kursgevinst, de har. Det synes jeg da er urimeligt. Vi har værdistigninger på jord og fast ejendom i et urimeligt omfang, som folk kan gå ud og omsætte direkte i privat forbrug. Jeg tror, det er noget, de fleste, der har skiftet parcelhus inden for de sidste 10–15 år, kan nikke genkendende til. Man får en kapitalgevinst, som kan være ganske betydelig, og skattevæsenet spørger ikke om noget. Det er penge, som kan gå direkte ud i forbrug, uden at der ligger nogen produktion bag.

Vi vil derfor godt være med til at kigge på øgede skatteindtægter. Ikke på de almindelige indkomster – dér er vi enige i at presset er tilstrækkeligt i øjeblikket – men der findes jo forskellige andre muligheder, hvor der er nogle, der slipper nemmere om ved regningen i vores samfund. Så vi deltager ikke i den enighed, der var ved at udmønte sig.

Så spekulerede jeg på, om den glidning, som jeg oplevede, var reel. Finansministeren sagde nu, at et uændret skattetryk havde sine behårede forudsætninger. Og se, de ord, »behårede forudsætninger«, dem synes jeg vi har hørt før, men da var det for 14 dage siden, og da var det fra statsministeren, og da var det om skattelettelser. Da var det skattelettelser, der havde de-